

Sygn. akt V U 1279/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Stanisław Pilarczyk

Protokolant Anna Sobańska

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2014 r. w Kaliszu

odwołania Z. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 22 września 2014 r.

Nr (...)

w sprawie Z. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 22 września 2014 r., znak (...), w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy Z. F. emeryturę począwszy od dnia (...).

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 września 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., odmówił wnioskodawcy Z. F. przyznania prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, gdyż wnioskodawca nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł wnioskodawca Z. F., domagając się przyznania prawa do emerytury, gdyż jego zdaniem udowodnił on na dzień 1 stycznia 1999 roku 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Organ rentowy, w odpowiedzi na odwołanie, wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy poczynił następujące ustalenia:

Wnioskodawca Z. F. urodził się (...). W dniu 30 czerwca 2014 roku złożył on wniosek o przyznanie emerytury. Na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca udowodnił 25 lat, 4 miesiące i 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

(okoliczności niesporne)

Wnioskodawca Z. F. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Fabryce (...) w O. (1) od dnia 1 sierpnia 1973 roku do dnia 31 stycznia 1992 roku, pracując na stanowisku hartownika i tłoczarza na zimno (dowód – świadectwo pracy wnioskodawcy z dnia 31 stycznia 1992 roku – akta emerytalne wnioskodawcy).

Pracodawca wnioskodawcy wystawił mu świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, zaznaczając w nim, iż wnioskodawca pracował w szczególnych warunkach od dnia 1 sierpnia 1973 roku do dnia 9 maja 1988 roku i od dnia 21 października 1988 roku do dnia 31 stycznia 1992 roku, jako tłoczarz i hartownik, wskazując jako podstawę prawną wykaz A dział III poz. 45 i 76 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (dowód – świadectwo pracy w szczególnych warunkach – akta emerytalne wnioskodawcy).

Z umowy o pracę z dnia 1 sierpnia 1973 roku pomiędzy wnioskodawcą a Fabryką (...)w O. (1), wynika, iż pracodawca powierzył wnioskodawcy obowiązki hartownika obróbki cieplnej i plastycznej (dowód – umowa o pracę – akta osobowe wnioskodawcy). Od dnia 15 stycznia 1974 roku wnioskodawca został przeniesiony na stanowisko tłoczarza obróbki cieplnej i plastycznej (dowód – pismo pracodawcy z dnia 15 stycznia 1974 roku – akta osobowe wnioskodawcy).

W dniu 26 października 1974 roku wnioskodawca rozpoczął odbywanie zasadniczej służby wojskowej i służbę tą odbywał do dnia 8 października 1976 roku.

Od dnia 1 listopada 1976 roku wnioskodawca ponownie podjął, po odbyciu zasadniczej służby wojskowej, pracę w Fabryce (...)w O. (1), na stanowisku hartownika obróbki cieplnej i plastycznej (dowód – karta wynagrodzenia wnioskodawcy za 1974 rok i 1976 rok, umowa o pracę z dnia 1 listopada 1976 roku, karta obiegowa wnioskodawcy z 1976 roku – akta osobowe wnioskodawcy).

Od dnia 10 maja 1988 roku do dnia 20 października 1988 roku wnioskodawca piastował funkcję mistrza hartownika (dowód – pismo pracodawcy do wnioskodawcy o przeniesieniu na stanowisko mistrza – akta osobowe wnioskodawcy).

Z dokumentacji finansowo-osobowej wnioskodawcy wynika, iż jego pracodawca Fabryka (...)w O. (1) powierzała mu obowiązki hartownika, oprócz krótkiego okresu, kiedy pracował jako tłoczarz i mistrz hartownik (dowód – dokumenty osobowo-finansowe – akta osobowe wnioskodawcy).

Fabryka (...)w O. (1) zajmowała się produkcją sprzęgła do tokarek i różnego rodzaju maszyn. Praca wnioskodawcy jako hartownika polegała na rozgrzewaniu metalu do 750°C w piecu, a następnie jego chłodzeniu w oleju lub wodzie. Hartowanie metalu było pierwszy etapem obróbki metalu, z którego potem produkowano sprzęgła. Jako tłoczarz wnioskodawca obsługiwał prasę, która miała nacisk kilku ton i wnioskodawca na prasie tej przygotowywał korpusy do sprzęgła.

Pracę swoją wnioskodawca wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy i praca ta była wykonywana w szkodliwych warunkach. Z tego tytułu wnioskodawca otrzymywał posiłki regeneracyjne oraz stosowny dodatek pieniężny. Wnioskodawca pracował w systemie zmianowym i na zmianie pracowało około 16 hartowników (dowód – zeznania wnioskodawcy z dnia 2 grudnia 2014 roku [00:02:15][00:24:25] i [00:57:27][00:58:15], zeznania świadka J. B.[00:27:32][00:38:51], zeznania świadka A. Ż. [00:40:01][00:50:40]).

Czyniąc powyższe ustalenia faktyczne Sąd dał wiarę w całości zeznaniom wnioskodawcy oraz zeznaniom świadków J. B.i A. Ż., którzy pracowali razem z wnioskodawcą w tym samym okresie w Fabryce (...). Zeznania te się wzajemnie uzupełniają, tworząc pewną spójną logiczną całość, pozwalającą przyjąć, iż wnioskodawca pracował w spornym okresie w Fabryce (...)jako hartownik i tłoczarz. Ten osobowy materiał dowodowy jest całkowicie zbieżny z dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych wnioskodawcy, a w szczególności z świadectwem pracy wnioskodawcy i świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009 roku, Nr 15, poz. 1227 ze zmianami) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948

roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, tj. 1 stycznia 1999 roku, osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn;

oraz

2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 tej ustawy.

Emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego, albo złożenia wniosku o przekazaniu środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku, o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym, będącymi pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionym w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w niższym wieku emerytalnym niż określona z art. 27 pkt. 1. Stosownie do treści art. 32 ust. 2 przytoczonej ustawy, dla celów ustalenia uprawnień do emerytury w obniżonym wieku, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości, lub wymagającej wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Szczegółowe warunki uzyskania dochodzonego świadczenia reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43, ze zmianami). Zgodnie z treścią § 1 ust. 1 tego rozporządzenia, stosuje się je do pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w jego § 4-15 oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Okresami pracy, uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu, są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia). Okresy pracy w powyższych okolicznościach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2 cytowanego rozporządzenia). Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwanym dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Zaś po myśli § 4 ust. 1 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;

2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy, to w orzecznictwie powszechnie przyjmuje się możliwość dowodzenia okoliczności szczególnego charakteru lub szczególnych warunków pracy wszelkimi znanymi prawu procesowemu dowodami (por. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 roku, II UZP 998/84, Lex Polonica nr 321128).

W postępowaniu sądowym, toczącym się z odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego, dopuszczalne jest przeprowadzenie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo skarżącego do świadczenia i to zarówno wtedy, gdy pracodawca wystawił świadectwo pracy, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych

kwestionuje jego treść, jak i wówczas, gdy dokument taki z żadnych przyczyn nie może być sporządzony (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 grudnia 2004 roku, III AUa 2472/03, Lex nr 151770).

Również w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1996 roku (II URN 3/95, OSNP 1996/16/239) podniesiono, iż w postępowaniu przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych okoliczności, mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość, mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe, zawarte w § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń, dotyczy postępowania wyłącznie przed tymi organami. Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 grudnia 2006 roku (I UK 179/06, Lex nr 342283).

Postępowanie dowodowe przed sądem rozpoznającym sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych regulowane jest przepisami kodeksu postępowania cywilnego, zawierającymi odstępstwa od ogólnych zasad postępowania dowodowego, z uwzględnieniem dążenia do pełnego wyświetlenia podłoża sprawy oraz wszechstronnego rozważenia wszystkich kwestii spornych. Nie są w tym zakresie wyłączone, w związku ze staraniami o ustalenie prawa do wcześniejszej emerytury, wątpliwości co do oceny warunków wykonywania pracy, które mogą być usunięte za pomocą wszelkich środków dowodowych (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 30 marca 2000 roku, II UK 446/99, OSNAPiUS 2001, nr 18 poz. 562; z dnia 8 kwietnia 1999 roku, II UKN 619/98, OSNAPiUS nr 11, poz. 439., OP 2002 nr 2, poz. 26 z glosą aprobowaną T. Binczyckiej - Majewskiej; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 roku, III UZP 6/84, Lex nr 14625 i z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84, Lex nr 14630).

Natomiast w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2007 roku (I UK 306/06, Lex nr 47005) podkreślono, iż emerytura z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach przysługuje z tytułu wykonywania konkretnego zatrudnienia, ujętego w odpowiednich wykazach cytowanego wyżej rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku. Osoba taka, wykonująca pracę w szczególnych warunkach, wymienioną w wykazie A, nabywa prawo do emerytury jeżeli osiągnęła wiek 60 lat – mężczyźni (55 lat kobiety) oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym 15 lat w szczególnych warunkach. Natomiast w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2004 roku (II UK 3377/03, OSNP 2004/22/392) podkreślono, iż „skutki prawne wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze określone są w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 roku i utrzymanym jej przepisami w mocy rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze”. W wyroku Sądu Apelacyjnego w Wrocławiu z dnia 19 kwietnia 2012 roku (III AUa 222/12, Lex nr 1171355) podniesiono, iż dla uznania konkretnego rodzaju lub stanowiska pracy za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze decydujące znaczenie ma to, czy jest to praca wymieniona w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku, w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 4 ze zmianami) oraz w wykazach stanowiących załącznik do tego rozporządzenia, natomiast wykazy stanowisk ustalane przez właściwe podmioty, w odniesieniu do podległych zakładów pracy, mają jedynie charakter porządkujący.

Dla oceny czy pracownik pracował w szczególnych warunkach nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach, to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy), w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku, w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 roku, II UK 21/10, Lex nr 619638; wyrok Sądu Apelacyjnego w Wrocławiu z dnia 16 lutego 2012 roku, III AUa 1797/11, Lex nr 1130404).

W wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2012 roku (III AUa 205/12, Lex nr 1220575) podniesiono, iż kwestia podległości danego pracodawcy określonego ministrowi nie ma przesądzającego znaczenia przy ustalaniu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, gdyż decyduje przyporządkowanie określonej w wykazie rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku, w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, pracy do danej branży przemysłowej, a nie kwestia przynależności pracodawcy do danego resortu.

Natomiast w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 marca 2013 roku (III AUa 974/13, Lex nr 1451686) podniesiono, iż „z faktu, że właściwy minister czy kierownik urzędu centralnego ustalił w podległych i nadzorowanych zakładach pracy, że dane stanowisko pracy jest stanowiskiem pracy w szczególnych warunkach, może płynąć domniemanie faktyczne, iż praca na tym stanowisku była wykonywana w takich warunkach i odwrotnie – brak konkretnego stanowiska pracy w takim wykazie może, w kontekście całokształtu ustaleń faktycznych, stanowić negatywną przesłankę dowodową”.

W orzecznictwie sądowym podnosi się również, iż „sama treść świadectwa nie przesądza jeszcze o uznaniu, iż wskazany w nim okres był okresem, w którym pracownik wykonywał pracę w szczególnych warunkach. Świadectwo pracy w warunkach szczególnych, wydane pracownikowi przez pracodawcę, stanowi jedynie domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych, o których mowa w art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 września 2013 roku, III AUa 1665/12, Lex nr 1381411).

W wykazie A dział III załącznika do cytowanego wyżej rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku, pod pozycją 45, jako praca w szczególnych warunkach wymieniona jest praca przy obsłudze agregatów do walcowania, tłoczenia, a pod pozycją 76 wymieniona jest praca w hartowniach.

Również w zarządzeniu Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 roku, w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MG z 1985 roku Nr 1 poz. 1), w wykazie A w dziale III, w hutnictwie i przemyśle metalowym, po pozycją 45, jako praca w szczególnych warunkach, wymieniona jest praca przy obsłudze agregatów do walcowania, tłoczenia, a w punkcie 18 wymienione jest stanowisko operatora pras – tłoczarza, a pod pozycją 76, jako praca w szczególnych warunkach, wymieniona jest praca w hartowniach, a punkcie 3 wymienione jest stanowisko hartownika.

Tak więc praca wnioskodawcy, jako hartownika i tłoczarza, w okresie od dnia 1 sierpnia 1973 roku do dnia 9 maja 1988 roku i od dnia 21 października 1988 roku do dnia 31 stycznia 1992 roku, jest pracą w szczególnych warunkach, a więc wnioskodawca udowodnił na dzień 1 stycznia 1999 roku ponad 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach.

Do okresu pracy w szczególnych warunkach można również zaliczyć wnioskodawcy okres odbywania przez niego zasadniczej służby wojskowej.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 4 cytowanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych okresami składkowymi są okresy czynnej służby wojskowej w Wojsku Polskim lub okresu jej równorzędne albo okresy zastępczych form tej służby.

W okresie odbywania przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej obowiązywał art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony (Dz. U. z 1967 roku Nr 44, poz. 440). Stanowił on o zaliczaniu okresu odbytej służby wojskowej do wszelkich uprawnień, związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu służby podjęli, w określonym ustawowo terminie, zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby. W myśl art. 108 ust. 4 ustawy, zastosowanie miało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 roku, w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzi (Dz. U. Nr 44, poz. 318). Zgodnie z § 5 rozporządzenia, żołnierzowi, który podjął zatrudnienie zgodnie z zasadami określonymi w § od 2 do 4, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień, uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. W myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia, zakład pracy, który zatrudniał żołnierza w dniu powołania go do służby wojskowej, był obowiązany

niezwłocznie zatrudnić go na stanowisku poprzednio zajmowanym lub równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszeregowania osobistego, jeżeli w ciągu 30 dni od zwolnienia z tej służby żołnierz zgłosi powrót do pracy.

Podkreślenia wymaga, że na wskazanych warunkach okres zasadniczej lub okresowej służby wojskowej podlegał zaliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie „wszelkich uprawnień wynikających z Kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych”. Należy więc uznać, że „wszelkie uprawnienia wynikające z Kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych” to także uprawnienia wynikające z ubezpieczenia społecznego, będące pochodnymi pozostawania w stosunku pracy, a więc okres czynnej służby wojskowej, zaliczony na wskazanych warunkach do okresu zatrudnienia (stosunku pracy) trzeba traktować w prawie ubezpieczeń społecznych tak, jak okres podlegania ubezpieczeniu z tytułu stosunku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2009 roku, I UK 126/09, OSNP 2011/7-8, 112; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2006 roku, III UK 5/06, OSNP 2007/7-8/108, M.P.Pr. 2007/8/434)/.

W ocenie Sądu, należy zgodzić się ze stanowiskiem, iż możliwe jest doliczenie okresu zasadniczej służby wojskowej do wymaganej dla otrzymania świadczenia emerytalnego ilości okresów pracy, wykonywanej w warunkach szczególnych. Znajduje ono odzwierciedlenie także w aktualnej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, który wskazuje, iż okres służby wojskowej dla żołnierza, zatrudnionego przed powołaniem do czynnej służby wojskowej w warunkach szczególnych (I kategorii zatrudnienia), który po zakończeniu tej służby podjął zatrudnienie w tych samych warunkach, jest nie tylko okresem służby w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ale także okresem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu § 3 i 4 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku, w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 4 ze zmianami) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2012 roku, I UK 399/11). Sąd Najwyższy bowiem za trafny uznał pogląd odnośnie wymogu stosowania regulacji prawnych obowiązujących w okresie odbywania przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej, to jest brzmienia przepisów uprawniających do zaliczenia czasu odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia, w tym w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2010 roku, I UK 333/09; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 kwietnia 2013 roku, III AUa 1412/12; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 marca 2013 roku, III AUa 1600/12; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 marca 2012 roku, III AUa 17853/11, Lex nr 1238750).

W uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 roku, sygnatura II UZP 6/13, wskazano, że czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku, o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220) zalicza się – na warunkach wynikających z tego przepisu – do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku, o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst, Dz. U. z 2009 roku Nr 153, poz. 1227 ze zmianami). Identyczne stanowisko co Sąd Najwyższy w cytowanej uchwale z dnia 16 października 2013 roku, zajął Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 23 października 2013 roku (III AUa 98/13, Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych; Sąd Apelacyjny w Białymstoku z dnia 8 lipca 2014 roku, III AUa 148/14, Lex nr 1493855).

Wnioskodawca przed rozpoczęciem służby wojskowej pracował w szczególnych warunkach, wykonując pracę hartownika i tłoczarza, które były pracami w szczególnych warunkach, a po zakończeniu służby wojskowej w terminie 30 dni zgłosił swój powrót do pracy i ponownie podjął pracę w charakterze hartownika. Dlatego należało zaliczyć wnioskodawcy również okres zasadniczej służby wojskowej do okresu pracy w szczególnych warunkach.

Na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca udowodnił również ponad 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, ma ukończone 60 lat, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Na podstawie art. 129 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach, emeryturę wnioskodawcy należało przyznać od dnia (...), a więc od dnia, w którym wnioskodawca ukończył 60 lat, gdyż wniosek o emeryturę złożył w dniu 30 czerwca 2014 roku.

W tym stanie rzeczy zaskarżona decyzja, zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., podlegała zmianie i orzeczono jak w wyroku.